

ОСІННІ ТУРБОТИ АГРАРІЇВ

Попри непрості погодні умови, що часто ставали перепорою для проведення осінньо-польових робіт, аграрії компанії «VITAGRO» завершили посів озимої пшениці. Про здобутки і завдання поточного періоду розповідає генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк.

...
Як відомо, через зяжні дощі змістилися строки польових робіт, і все ж одне з головних завдань виконане – до 20 жовтня кластери компанії справилися з посівом озимої пшениці на всіх запланованих площах.

«VITAGRO» наблизилася до завершального етапу в збиранні соняшника. Ще залишаються незначні площі на території, де працює кластер «Полісся», а решта кластерів із цим завданням впоралися. Щоправда, цього року врожай культури нижчий минулорічного, – продовжує Петро Петрович. –

На цьому позначилися фактори, незалежні від зусиль аграріїв – холодна весна, посуха влітку, далі – дощі.

А ось врожайність сої збігається з запланованою. Обмолотили понад дев'ять з половиною тисяч гектарів площ і залишається зібрати дев'ять тисяч гектарів. Тобто «екватор» вже перейшли. Будемо сподіватися, погодні умови не стануть на заваді. Синоптики обіцяють теплі дні в найближчі два тижні, тож з допомогою 60 комбайнів, які задіяли для збирання сої, маємо справитися з цими роботами.

Продовження на стор. 2

БУДНІ АГРАРІЇВ

стор. 2 НЕ ЗБАВЛЯЮТЬ ТЕМПІВ У ЗБИРАННІ ВРОЖАЮ

ЗАХИСНИКИ

стор. 6 СТАВ У ВІЙСЬКОВИЙ СТРІЙ

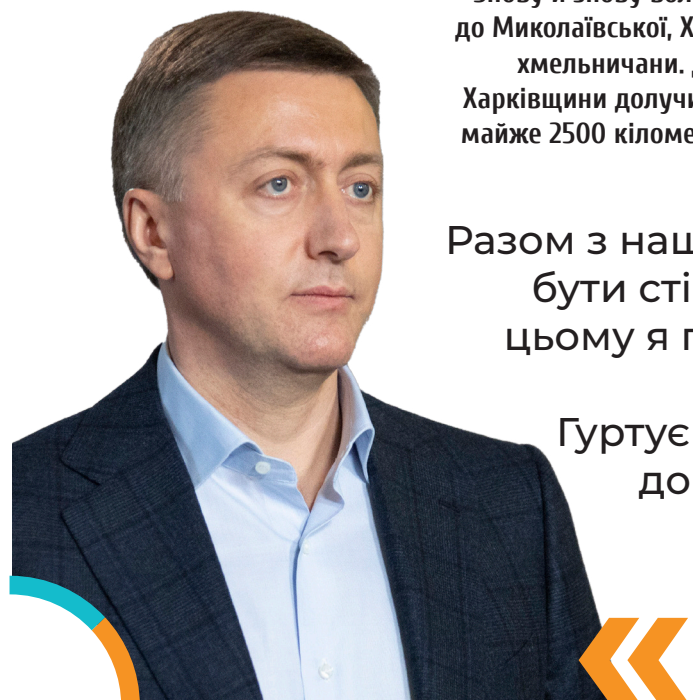
ТУРНІРИ

стор. 8 СУПЕРНИЦТВО, ЯКЕ НАДИХАЄ

ІЗ ПЕРЕДОВОЇ

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК: НАША ЖАГА ДО ЖИТТЯ ПІД МИРНИМ НЕБОМ СИЛЬНІША ЗА ВОРОГА

Знову й знову волонтери з команди «МИ ПОРУЧ» навідується до Миколаївської, Харківської, Запорізької областей, де воюють хмельничани. До однієї з поїздок на деокуповані території Харківщини долучився Сергій Лабазюк. Благодійники проїхали майже 2500 кілометрів, третину з них – фронтовими дорогами.

Разом з нашими захисниками маємо бути стійкими до випробувань. У цьому я переконався під час своєї поїздки на Харківщину. Гуртуємось, докладаємо зусиль, донатимо та чекаємо вдома кожного героя.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК,
Почесний президент
Групи компаній «VITAGRO»

Згідно з планом команда «МИ ПОРУЧ» відвідала три локації – місце базування 19-го окремого стрілецького батальйону, 36-ої бригади мотопіхоти та 3-ї окремої танкової Залізної бригади. Сім'я Сергія та Віолети Лабазюків передала бійцям теплий одяг, тактичні рукавиці, буржуйки, генератори, термобілизну, спальні мішки, бушлати, планшети, брезент, медикаменти, харчі тривалого зберігання, воду, печиво та випічку від господинь-землячок, рації, кабель, бензопили. А ще – два джипи та УАЗ.

«Разом з нашими захисниками маємо бути стійкими до випробувань. У цьому я переконався під час своєї поїздки на Харківщину. Гуртуємось, докладаємо зусиль, донатимо та чекаємо вдома кожного героя. Наша жага до життя під мирним небом сильніша за ворога, – ділиться Сергій Петрович враженнями про поїздку. – Наші бійці заряджені бойовим духом, прагнуть вигнати нелюдів з української землі якомога швидше».

Надійний тил – це запорука успіху, кажуть наші земляки з третьої окремої танкової Залізної бригади. Зустрівшись із ними, Сергій Лабазюк передав військовим автомобіль, генератор, інше технічне приладдя, одяг, продукти харчування. Така підтримка допомагає наблизити Перемогу, наголошували бійці.

«Хлопцям з Хмельниччини, які служать в 19-ому окремому стрілецькому батальйоні, особисто подякував за їхній героїзм і за те, що оберігають наш відносно спокійний сон. Найменше, чим можемо віддячити, це – авто, буржуйки, генератор, медикаменти, теплий одяг, продукти, які передав їм».

Продовження на стор. 3

ОСІННІ ТУРБОТИ АГРАРІЇВ

Закінчення. Початок на стор. 1

з наступного тижня розпочинають збирання кукурудзи кластери «Центральний» і «Товтри». А кластер «Полісся» продовжує збирати врожай штирських гарбузів, насіння яких готують для реалізації на Михнівському заводі. До фінішу в збиранні гарбузів залишається понад 500 гектарів.

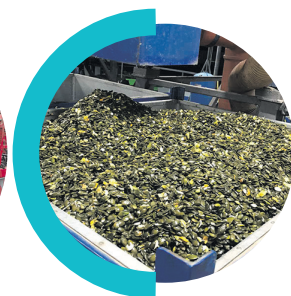
Три бурякові комбайни задіяні на збиранні цукрових буряків у кластерах «Центральний», «Товтри», «Хмельницький». Цьогорічний урожай порадував, збираємо в середньому 70 тонн із гектара. Одразу транс-

портуємо цукрові буряки на переробку.

Збираючи урожай пізніх зернових, а також гарбузів, цукрового буряка, вже думаємо про майбутні врожаї, зокрема закупаємо мінеральні добрива, щоб вносити під озимі культури навесні.

Втім турбот у наших сільгоспвиробників вистачає будь-якої пори. Продовольча безпека країни – головне завдання, яке щодня вимагає повної віддачі сил на аграрному фронті.

ОВОЧІВНИЦТВО

Є ПОПИТ НА БОРЩОВИЙ НАБІР

Хороший досвід у вирощенні овочів мають працівники Гвардійського відділку компанії «VITAGRO». Не один рік тут вирощували картоплю, цибулю, моркву, інші овочі, якими забезпечували і школи, і дитсадки, і їдальні для харчування працівників, інше.

Є попит на овочі, вирощені в Гвардійському, й цього року.

– Порадував нас урожай картоплі, вона була, наче на підбір. Та й інших овочів борщового набору зібрали не менше запланованого, - розповідає керівник кластеру «Хмельницький» Віктор Басистюк. – Зараз збираємо врожай моркви. Сподіваємося, дощі не стануть на перешкоді, а врожай у загальному підсумку буде навіть вищий очікуваного.

БУДНІ АГРАРІЇВ

НЕ ЗБАВЛЯЮТЬ ТЕМПІВ У ЗБИРАННІ ВРОЖАЮ

Темпи збирання пізніх зернових дають можливість захоплюватися самовідданою працею аграріїв. Через затяжні дощі терміни збирання врожаю змістилися, проте нині компанія демонструє злагоджену роботу на полях. Про це розповідає головний агроном кластеру «Товтри» Олександр Мельник:

– Активно проходить в ці дні збирання сої. Хоч мали би підійти вже до завершального етапу, але через погодні умови, як відомо, збирання сої розпочали пізніше. Але темпи робіт задовольняють, зовсім скоро будемо звітувати про результати. Проте вже тепер можемо говорити, що врожай сої не гірший за минулорічний, – наголошує Олександр Васильович. – Поряд з цим завершили роботи з посіву озимої пшениці.

Триває й збирання цукрових буряків, у вирощуванні яких кластер «Товтри» має чималий досвід. За словами головного агронома, вже вдалося зібрати половину площ. Цього року були сприятливі умови для цієї культури, тому й урожай перевищуватиме минулорічний, передбачає Олександр Мельник. Солодкі корені оперативно транспортують на завод для переробки, а ці площі готують під посів ярих культур.

– Аграрії нашого кластеру докладають усіх зусиль, щоб цей етап осінньо-польових робіт пройшов гідно, щоб справитися зі всіма завданнями на високому рівні, – додає він.

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК: НАША ЖАГА ДО ЖИТТЯ ПІД МИРНИМ НЕБОМ СИЛЬНІША ЗА ВОРОГА

Закінчення. Початок на стор. 1

Я поцікавився у військових, як мають поводити себе українці в тилу? Відповідь вразила до мурах: «Жити нормальним життям, працювати. Бо для чого ж ми тоді воюємо?» Хоч як важко, а не здаються. Вони й справді особливі. Неймовірна гордість проймає за кожного українського бійця, - додає Сергій Лабазюк. - Поспілкувався і з жителями деокупованих територій.

У пеклі жителі Куп'янська жили довгих сім місяців. На їхню долю випали жахіття, про які неможливо говорити без сліз. Злочинці, які насаджували «руський мір», чинили нечувані звірства.

А тепер в очах визволених жителів міста - вдячність і надія. Вдячність за те, що турбуємося. Надія, що більше нога окупанта не ступить на цю землю.

Проте в самому Куп'янську більшість будинків вщент зруйновані. Знищена інфраструктура - немає світла, води, відсутні комунікації. Роботи, як і зарплати, теж немає. Дуже сутужно з продуктами. Людям потрібна наша допомога».

Щотижня команда благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» відправляє провізії для наших мужніх воїнів і для населення, яке потерпіло від окупації рашистів. У пакунках також теплі та речі першої необхідності. І, звичайно, подарунки від дітей. Вони особливо піднімають дух бійців і зігрівають кожного з них.

НАЗУСТРІЧ ЛЮДЯМ

ЯКЩО ЗВЕРТАЮТЬСЯ РІДНІ

Відповідно до звернень матерів та дружин військових, котрі проживають в селах та містах Хмельниччини, благодійники фонду Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ» закупають і вручають необхідну амуніцію.

Так, до прикладу, дружині військового з села Гвардійське вручили берці та розгрузку разом із дитячими листами та малюнками. Дружина військового з Олешина Хмельницької громади також отримала від благодійників берці, військову форму з дитячими листами. Зимові берці передали й матерям наших захисників, які зверталися до фонду.

Усі вони висловлюють глибоку вдячність благодійному фонду і наголошують, що така допомога дуже важлива.

ПІДТРИМКА

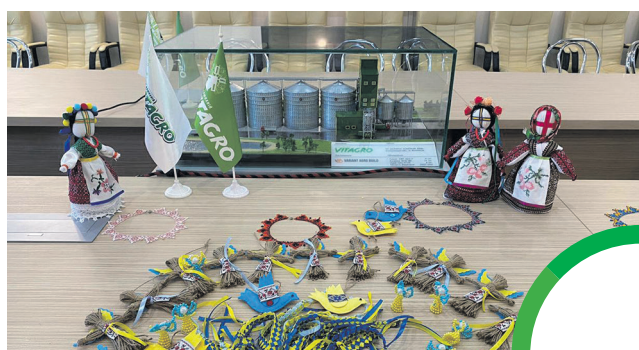

ПОДАРУНОК ДЛЯ БІЙЦІВ

До Дня захисників України та Дня Українського козацтва Група компаній «VITAGRO» привітала працівників компанії, які нині служать у Збройних силах України. Частину спальників, які подарувала компанія бійцям, передали безпосередньо на передову, а решту - за місцем проживання мобілізованих. Така увага додає оптимістичного настрою з відчуттям, що рідний колектив переживає за своїх і чекає їхнього повернення з Перемогою.

ТЕПЛО ДИТЯЧИХ СЕРДЕЦЬ ЗІГРІЄ ВОЇНІВ

Група компаній «VITAGRO» разом з благодійним фондом «МИ ПОРУЧ» організували для дітей акцію в підтримку Збройних сил України.

- У такий важкий час наші діти повинні мати якомога більше позитивних емоцій, спілкування. І ми надали їм таку можливість: поспілкуватися, зробити гарні й корисні речі своїми руками. Ці речі передадуть нашим воїнам на схід, - розповідає Сергій Лабазюк, народний депутат України. - Разом із дітьми я також спробував зробити свічку. Все необхідне для цього - картон, жерстяні банки, парафін - ми принесли, і ось власноруч виготовив кілька окопних свічок.

Патріотичні малюнки, ляльки-мотанки, свічки, сердечка, обереги з бісеру, глини, виготовлені дітьми, їхніми батьками, працівниками компанії та благодійного фонду, а також митцями, які провели свої майстер-класи, через волонтерів відправили на передову і в ті частини, де несуть службу наші земляки. З надією, що тепло, яке вкладали діти у ці вироби, зігріватиме та надихатиме кожного воїна.

КЛАСТЕР

НА ЗНАК ВДЯЧНОСТІ

Приємні сюрпризи до Дня захисників і захисниць України підготували для бійців працівники кластеру «Хмельницький», зокрема сіл Гвардійське, Сутківці, а також школярі місцевих освітніх закладів. Учні Гвардійського НВК і Сутковецької ЗОШ взялися за виготовлення оберегів для наших воїнів, малюнків, які нагадуватимуть їм про дім і найрідніших людей. До них доєднали й написи зі щирими побажаннями якнайшвидшої Перемоги та словами глибокої подяки за мужність, відвагу, любов до Вітчизни.

ВІКТОР БАСИСТЮК,
керівник кластеру
«Хмельницький»

Це не перший подібний подарунок від працівників компанії. І це – найменше, що можемо зробити для наших хлопців.

А працівники кластеру вирішили надіслати свій подарунок – смачну випічку. Гуртом, у дружній компанії, виготовляли, випікали та підготували до відправки захисникам.

- Це не перший подібний подарунок від працівників компанії. І це – найменше, що можемо зробити для наших хлопців, яким безмежно вдячні за те, що відвойовують мир на українській землі, - каже керівник кластеру «Хмельницький» Віктор Басистюк.

ВШАНУВАННЯ

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ

Представники благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» долучилися до відкриття меморіальної дошки на честь Богдана Савчука в селі Гвардійське. Він поліг 12 вересня цього року, рятуючи пораненого побратима. 26-річний Герой загинув від артилерійського вогню рашистів.

Гвардійське пишається земляком, життя якого стане прикладом для багатьох поколінь українців. Низький уклін батькам, які виховали справжнього патріота. Він завжди у нашій пам'яті.

ДОДАВАЛИ ЖМЕНЬКУ ДОБРОТИ

«Нехай вам каша у бою допомагає, москалів наповал вбиває!» «Коли готували, додавали жменьку доброти. Щоб незламні всі були!». Ось такі підписи на банках із домашньою консервацією наклеюють жителі села Мильча на Дубенщині. Тушкованки, консервовані, квашені овочі, випічку відправляють для українських бійців із мотивуючими віршами та назвами.

- Ось так, не лише їжею, а й словом підтримуємо військових. Виготовляємо «Кашу бандерівську». Є й каша з навою «Байрактар», квасоля «Чорнобаївка». Спільна творчість – вона і в рецептурі, і у влучній назві, і в дотепних висловлюваннях, – розповідає староста села Віталія Бондарчук. – Працюємо, і раптом хтось пропонує ось такий підпис: «Готували й додавали: дрібку солі, щоб ворог падав, як горох у полі; дрібку перцю запашного, щоб додати духу бойового». Підхоплюємо таку пропозицію, можливо, доповнюємо висловлювання.

ВІТАЛІЯ БОНДАРЧУК,
староста села

Жителі села, серед яких чимало пайовиків Групи компаній «VITAGRO», вдосконалюють свою майстерність не лише у приготуванні страв для Збройних сил, а й у виготовленні маскувальних сіток.

Цей сільський цех у Мильчі на Дубенщині працює з перших днів повномасштабної війни. Місцеві жителі відправили захисникам вже тисячі банок зі стравами. Це – різні види каші: перлова, гречана, горох з ребрами. За зібрані гроші придбали банки, кришки, підприємці закупили м'ясо... Із осіннім сезоном кількість страв урізноманітнюється. Зібравши огірки з власних городів, почали заквашувати їх у п'ятилітрових пластикових банках з-під води. Зручно, бо ж вони не б'ються.

А нині господині готові розпочати виробництво смачної соланки.

– У нашій місцевості багато грибів, а на домашніх городах добре виростає капуста. Тож все необхідне маємо із запасом, – додає староста.

Крім того, жителі села, серед яких чимало пайовиків Групи компаній «VITAGRO», вдосконалюють свою майстерність не лише у приготуванні страв для Збройних сил, а й у виготовленні маскувальних сіток. Беруть участь і в ярмарках, на яких продають власні вироби. За виручені кошти вже придбали шкарпетки для військових. Усі ці подарунки від мильчан волонтери відвозять на Харківщину.

В допомозі українським бійцям об'єднують свої зусилля і місцеві жителі, і аграрії, і підприємці. А Віталія Бондарчук говорить ще й про ту підтримку, яку відчуває громада з боку компанії «VITAGRO» у вирішенні багатьох важливих питань.

- Коли вирішили переобладнати Будинок культури та одне з адміністративних приміщень під тимчасове житло, потрібно було насамперед подбати про підведення водопостачання. Каналізаційні труби, сантехніку, бойлери, плитку – це та інше придбали за кошти компанії «VITAGRO», – розповідає вона. – На підведення водопостачання компанія виділила 25 тисяч гривень. Та маю наголосити, що співпраця з «VITAGRO» системна, її допомога для нашої громади суттєва. Раніше завдяки компанії встановили твердопаливний котел для опалення місцевої школи. За сприяння «VITAGRO» встановили новий димохід на даху Будинку культури та відремонтували покрівлю. Цього року планували за допомогою компанії провести ремонт доріг. Проте у зв'язку з війною з'явилися інші першочергові завдання, які також намагаємося вирішувати спільно. Без сумніву, співпраця з «VITAGRO» посилює можливості нашої громади, – каже на завершення Віталія Петрівна.

ГРОМАДА

КОМПАНІЯ, ЯКІЙ МОЖНА ДОВІРЯТИ

ВІТАЛІЙ ВАЩУК,
голова Закупненської
територіальної громади

Великі соціальні проєкти, зрозуміло, довелося відкласти. Та навіть у цих непростих умовах, що склалися на сьогодні, відчуваємо надійну підтримку «VITAGRO».

- Восьмого грудня цього року виповниться два роки з дня створення Закупненської територіальної громади. Та більшість планів, задумів, які хотіли реалізувати на цей час, на превеликий жаль, порушила війна, – розповідає голова Закупненської громади Віталій Ващук. – Великі соціальні проєкти, зрозуміло, довелося відкласти. Та навіть у цих непростих умовах, що склалися на сьогодні, відчуваємо надійну підтримку «VITAGRO».

Мені довелося співпрацювати з компанією, коли ще обіймав посаду Кутківського сільського голови. З особистого досвіду знаю,

що відповідальність, дотримання слова, готовність прийти на допомогу – це ті риси, які притаманні «VITAGRO». Бо ж соціальні завдання, які визначали в громаді, переважно вирішували спільними зусиллями.

І коли очолив Закупненську громаду, також відчув таку необхідну підтримку з боку Групи компаній «VITAGRO». Ось минулого року, наприклад, у Кутківцях з'явилася серйозна проблема з водопостачанням. Розв'язати її допомогла «VITAGRO». Питання благоустрою сіл, ремонту закладів соціальної сфери, забезпечення окремими продуктами дошкільного за-

кладу – в цьому відчуваємо сприяння компанії, – каже Віталій Віталійович. – Маємо надію, що така ж підтримка буде й надалі. З'явилася, до прикладу, потреба збудувати котельню для Івахнецького дитячого садка. У закладі електричне опалення, а менш затратним стане воно після встановлення твердопаливного котла.

Зрештою, життя щоразу підкидає нові завдання. Окремі з них вирішуватимемо найближчим часом, а частину – після нашої Перемоги, адже поряд з нами одностайні ділові партнери, люди, яким можна довіряти, – додає керівник громади.

ДОБРІ СПРАВИ

ДОЩОВИКИ ДЛЯ ЗСУ

Добрі стосунки поєднують Групу компаній «VITAGRO» та Лісоводський професійний аграрний ліцей. Учні аграрного ліцею проходять практику в компанії, багато з них мають можливість тут працевлаштуватися.

Компанія неодноразово підтримувала заклад, надаючи допомогу для проведення ремонтних робіт, для поліпшення умов навчання. Як добрі друзі, радіють аграрії здобуткам, добрим справам, якими позначене життя ліцею.

Не так давно працівники ДНЗ Лісоводський професійний аграрний ліцей налагодили виготовлення буржуйок, які разом з продуктами харчування передали бійцям. Крім того, майстри виробничого навчання виготовили переносну кузню, наковальню для потреб Збройних сил.

Долучилися до допомоги ЗСУ й учні. Три дні поспіль другокурсники, які опановують професію кравця, та майстри виробничого навчання займалися пошиттям тактичних дощовиків для українських бійців. Із настанням осені, зрозуміло, потреба у них зростає. Спільними зусиллями виготовили для військових 74 дощовики із капюшоном.

Генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк схвально відгукнувся про цю ініціативу, висловив сподівання, що співпраця ліцею й «VITAGRO» міцнітиме.

ЗАХИСНИКИ

СТАВ У ВІЙСЬКОВИЙ СТРІЙ

Від Андрія тиждень не було жодної вісточки. Анжела не випускала з рук телефон. Все думала: а раптом задзвонить. Щоб не прогавити, щоб одразу відповісти...

Дуже важким було те очікування. І вона, і донька Ірина розуміли, що війна, що чоловік, може, й хвилини на розмову не має. Та все ж так хотіли почути в слухавці рідний голос, знати, що живий...

Коли ж через кілька днів побачила незнайомий номер, наче струм пронизав усе тіло: якою буде звістка? З'ясувалося, Андрій поранений. З-під Бахмута його вже перевезли до Дніпра. Осколками зачепило і голову, і ногу. Як тільки прийшов до тями, зміг говорити, попросив у волонтерів телефон, щоб повідомити про себе рідним.

У мирному житті він любив поратися з технікою, працював водієм у сільському господарстві, пізніше – у деревообробній майстерні. Проте рік і два місяці змушений був служити в

У 2015 році Андрій Ліщенко з села Вілія пішов воювати на схід, захищати землю від руського міра, який несе з собою розруху й страшну біду. І вже на другий день повномасштабної війни Андрій Ліщенко знову встав у військовий стрій.

зоні АТО/ООС. І вже на другий день повномасштабної війни Андрій Ліщенко знову встав у військовий стрій.

Щоправда, і досі оговтується після поранення 23 липня. Після тривалого лікування 55-річний солдат несе службу в одній із військових частин на Волині.

- Телефонує, розпитує, як господарюємо, чи справляємося з усіма домашніми роботами? Бо ж, як і кожна сільська родина, тримаємо господарство, город. Чоловічих рук ой як треба, - каже Анжела Василівна. - Син із сім'єю проживає в Нетішині, працює на Хмельницькій АЕС. По можливості довідується, допомагає, але в цілому мусимо давати раду удвох – я й донька Іринка. Дуже чекаємо дня, коли наш чоловік і батько повернуться додому. Так хочемо всі ми спокійного мирного життя, - додає Анжела Ліщенко. - Наша сім'я – пайовик компанії «VITAGRO», і в такий складний для усіх нас період ми вдячні компанії за підтримку, за те, що свої зобов'язання перед пайовиками виконує та допомагає Збройним силам України.

НАШІ КАДРИ

На прикладі цієї сім'ї, мабуть, і можна збагнути сутність українців, сутність народу, який відстоює в боротьбі мир на рідній землі і який засіває благодатну ниву з вірою в завтрашній день.

Олександр Гринчук – тракторист кластеру «Товтри» Групи компаній «VITAGRO». Олег Гринчук – боєць АТО, а з початком повномасштабної війни – відважний захисник, який брав участь у визволенні острова Зміїний, і патріотизм якого вартий захоплення. Батько та син, котрі безмежно люблять землю, на якій народилися та вирости, і котрі знають, що таке справжні життєві цінності.

З ВІРОЮ У ЗАВТРАШНІЙ ДЕНЬ

По закінченні Кам'янець-Подільського будівельного технікуму Олександр Гринчук відслужив строкову армійську службу, потім працював грейдеристом в дорожно-будівельній організації. Згодом перейшов на роботу в одне з аграрних підприємств. Вже вісім років Олександр Гринчук працює в Групі компаній «VITAGRO».

- Такий колектив, таких людей сприймаю, як свою сім'ю. Тут відчуваю підтримку, дружелюбність. Хлопці завжди готові виступити одним одним, допомогти, чим можуть. І такі стосунки треба цінувати, - каже Олександр Володимирович. - Зараз у полях багато роботи. Триває збирання врожаю, готуємо ґрунт під посів ярих культур, проводимо глибоке рихлення. Всі наші механізатори працюють однією командою, стараються, щоб вчасно справитися з усіма завданнями, - додає досвідчений механізатор.

Вирощувати хліб, дбати про майбутній врожай сьогодні так само важливо, як і відвойовувати мир. Це добре розуміють усі

працівники «VITAGRO», яким доводиться у цей складний час працювати й за тих, хто став у військовий стрій.

- Думки про сина, про друзів, знайомих, які нині на фронті, не відпускають. Чекаємо від Олега бодай коротенького повідомлення. А коли приходить від сина звісточка, то це найкращі моменти.

Нехай всі батьки дочекаються з війни своїх синів. Щоб найшвидше відсвяткували Перемогу і щоб в кожній сім'ї запанувала радість мирного життя, - додає Олександр Гринчук.

ДОВГОЖИТЕЛІ

ЩЕ Б ЗУСТРІТИ ПЕРЕМОГУ...

Правду кажуть, що в житті, як на довгій ниві, усілякого доводиться пізнати. Труднощі й болі, радощі й надії – вони супроводжують кожного. І на життєвій ниві Віри Яківни Козак із села Коритна на Ярмолинеччині випробувань, які посилювала доля, було більш ніж достатньо.

Віра була наймолодшою з восьми дітей у сім'ї Якова Васильовича Музики. Розповідає, що її батько воював під час Першої світової війни. Потрапив у полон, а потім пішки добирався з Австрії додому. Довгою була та дорога до рідних, адже дістався до них аж за рік. І вони дуже раділи поверненню батька, який був опорою для сім'ї. Грамотний, розсудливий, користувався авторитетом у селі.

А потім і Вірині брати воювали – під час Другої світової. Петра вже й не довелося їй більше побачити – загинув на фронті. А Се-

мен ледь вижив у німецькому концтаборі. А коли повернувся, поїхав працювати на шахтах Донецька.

З багатодітної сім'ї, в якій виховувалося п'ятеро дітей, був і суджений Віри, місцевий хлопець Іван Козак. Обоє добрі, щирі, працьовиті – буде хороша сім'я, говорили про Івана та Віру односельці. Віра працювала в дитячому садочку – нянею, поваром, а Іван – на колгоспній фермі. Тримали чимале домашнє господарство, рослили дітей і мріяли, щоб кожен з них був щасливим.

- Наші діти – найстарший Іван, середущий Тарас, наймолодша Валя – то найдорожчий скарб, яким нагородив нас Господь, – каже 93-річна Віра Яківна. – Були маленькими, ми дбали про них, а тепер вони для мене опора.

Розповідає, як переживала за середущого Тараса, котрий проживав на Донеччині до 2014 року. Коли почалася війна на сході, швидко прийняли рішення і сім'я переїхала в Коритну. Тепер мають можливість чи не щодня зустрічатися з мамою, яка проживає з донькою Валентиною та онучкою Раєю, неподалік їхньої оселі.

- Мабуть, суджено було повернутися в рідні краї. А ось діти, котрі живуть у Гостомелі, залишаються в рідному місті, вірять, що воно відбудується, що житимемо мирним життям, – каже Тарас Іванович.

Коли завели з ним мову про довгожителів, згадав, що двоє братів Віри Яківни прожили 90 років, одна з сестер – понад 93 роки.

- Дуже сподіваюся, що мама поб'є рекорд довгожителів своєї родини. Вона ще намагається допомагати по господарству, бодай кукурудзу потеріти. І до хліва хоче довідатися: чи нагодовані свині, корова, чи все в порядку. Словом, має все тримати під контролем, – сміється Тарас Іванович. – Цікавиться і земельним паєм, дає нам свої поради.

Дуже добре, що колишні колгоспники отримали земельні паї і тепер для них це хороша підтримка, – додає він. – А ще мама каже, що дуже хоче дочекатися миру. І зустріти цю радісну звістку з найріднішими.

ЖИТТЄВЕ ПОЛЕ

ЗАВЖДИ РАДА ГОСТЯМ

Марія Іванівна Жара – найстарша жителька села Сутківці на Ярмолинеччині, їй виповнилося 97 років.

Під час Другої світової війни, коли Марії було 16 років, разом з багатьма іншими молодими людьми, дівчина потрапила до Німеччини, де змушена була важко працювати. Не знала, чи зможе повернутися додому, але думка про те, що цей день настане в її житті, додавала Марії сил.

І він прийшов до таких, як і вона, остарбайтерів разом із звісткою про перемогу. Та після повернення до рідного села Марія змушена була поїхати працювати на Донбас.

Коли ж знову переступила поріг своєї хати, зітхнула з полегшенням: більше не полишить його. Згодом Марія одружилася з Михайлом, хлопцем, котрий, як і вона, працював у колгоспі. Та сімейне життя у них не «клеїлося». Через два роки прийняли рішення розлучитися.

Згодом вона таки зустріла свою долю. Спільних дітей, щоправда, з Іваном у них не було. Марія замінила матір Івановим дітям, турбувалася про них, як про рідних.

У Марії Іванівни дуже гарний голос. Недаремно й у церковному хорі співала. Ще в минулому році старенька самостійно відвідувала церкву. У храмі, каже, може помолитися за покійного чоловіка, попросити Господа здоров'я для всіх добрих людей, які допомагають їй. А цього року ноги не хочуть слухатися, важко дійти до місця, де знаходила душевний спокій.

Проте й у такому поважному віці Марія Іванівна ще праєтьє по господарству, сама готує і дуже любить дні, коли до неї хтось навідується. Тоді неодмінно хоче пригостити гостя чимось смачненьким. Спілкування – то велика втіха для неї, каже старенька. Привітно завжди зустрічає Марія Іванівна й представників «VITAGRO».

Вона – пайовик компанії і з цікавістю розпитує про те, які культури сіють у полях, які врожаї збирають, цікавиться оплатою за земельний пай, іншими питаннями.

Каже, за життя довелося багато побачити, багато пережити. Але завжди у своєму серці треба нести надію на краще та на добро відповідати добром.

ДУХОВНІСТЬ

БЛАГОСЛОВЕННА ГРАМОТА НА ВДЯЧНІСТЬ

Не лише у вирішенні багатьох соціальних питань допомагає «VITAGRO». Підтримка церковних громад, навіть у період війни, залишається одним із напрямів її діяльності.

У 2000 році в селищі Закупне заклали перший камінь для будівництва церкви. Щоб відчинилися двері нового храму, доклали зусиль немало небайдужих людей. Серед них – і компанія «VITAGRO». За словами настоятеля церкви отця Івана, неодноразово під час будівництва «VITAGRO» надавала техніку для виконання робіт, допомагала будівельними матеріалами – піском, цементом, іншими.

Нині у новозбудованому храмі ведуться богослужіння, тут моляться за наших воїнів, за мир для всього українського народу.

А нещодавно – у день, коли православна церква вшановує мучениць Віру, Надію, Любов та їхню матір Софію, відбулося освячення престолу, в якому взяли участь понад два десятка священнослужителів з Хмельниччини та Чернівецької області. Подарунком від Групи компаній «VITAGRO» став світильник вартістю 17 тисяч гривень, який буде окрасою в приміщенні храму.

На знак вдячності за підтримку церковних громад єпископ Хмельницький і Кам'янець-Подільський Павло передав генеральному директору Групи компаній «VITAGRO» Петру Лабазюку Благословенну грамоту за жертвність і труд на славу Святої Православної Церкви України.

НАЗУСТРІЧ ЛЮДЯМ

У МОЛИТВІ ЗА ВОЇНІВ

Представники благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» долучилися до молебню за мир та Перемогу в церковних громадах сіл Писарівка та Чорний Острів. З нагоди свята Покрови Пресвятої Богородиці вони вручили подарункові сертифікати на потреби храмів.

Нехай Пресвята Богородиця захищає Україну, її славний народ та мужніх героїв, котрі захищають священну землю від рашистського зла – висловлюють побажання представники фонду.

У цей день в Теофіпольській громаді відбулась ще одна знакова подія – урочисте відкриття Козацького кургану в пам'ять про нашу історичну спадщину. Ініціатором та спонсором цієї події став Сергій Ковальчук, помічник народного депутата Сергія Лабазюка.

ТУРБОТА

ВСТАНОВИЛИ АВТОБУСНІ ЗУПИНКИ

У багатьох населених пунктах, де працює Група компаній «VITAGRO», і в яких добре знають про діяльність благодійного фонду Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ», на прохання людей були встановлені автобусні зупинки. Очікувати на транспорт в облаштованому місці особливо зручно під час дощу чи снігу. Недаремно жителі сіл, де були встановлені такі зупинки, дякували за цей корисний подарунок.

Протягом останнього року діти з села Криворудка Антонінської селищної ради просто під відкритим небом, і в сніг, і в дощ, і в спеку, чекали на автобус, який щоранку відвозить їх до школи в сусідньому селі.

Тепер проблема некомфортного очікування шкільного автобуса розв'язана. Благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» оперативно відреагував на звернення місцевих жителів і допоміг встановити автобусну зупинку. З'явилася вона також в селах Немиринці, Воронівці Теофіпольської громади. За фінансування фонду «МИ ПОРУЧ» було встановлено дві автобусні зупинки, знову таки – для зручності дітей, котрих довозить шкільний автобус, і місцевих жителів, які матимуть можливість сховатися від осінньої чи зимової негоди.

ДОПОМОГА

ДЛЯ ПОТРЕБ ЛІКУВАЛЬНОГО ЦЕНТРУ

На звернення комунального підприємства «Хмельницький міський лікувально-діагностичний центр» благодійники передали горизонтальний велотренажер, який використовуватимуть для реабілітації хворих, в тому числі українських воїнів.

Колектив лікувального центру дякує команді Сергія Лабазюка з благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» за цей корисний подарунок.

ТУРНІРИ

СУПЕРНИЦТВО, ЯКЕ НАДИХАЄ

У жовтні цього року вперше відбувся турнір з міні-футболу серед працівників Групи компаній «VITAGRO». Організатори сподіваються, що ця ініціатива переросте в добру традицію, коли представники різних служб компанії щороку збиратимуться на футбольному міні-полі продемонструвати свої спортивні навички і зануритися у ні з чим незрівнянну атмосферу дружнього суперництва.

Правду кажуть, що у хорошому працівникові вдало поєднуються і професіоналізм, і творчі чи спортивні здібності. Всебічно обдарована людина стає головною цінністю будь-якого колективу. І турнір з міні-футболу дав можливість підкреслити цю особливість працівників «VITAGRO».

Упродовж двох днів команди «Vitagro Top Team» (м. Волочиськ, офіс №6), «П'ятірка» (м. Волочиськ, офіс №5), «Vitagro Partner», «GPS Security» (м. Волочиськ, офіс №1), «URD», «ФК – Гвардійське» (кластер «Хмельницький»), «Хмельницький офіс» змагалися за право називатися кращою футбольною командою компанії «VITAGRO».

Надзвичайно позитивні емоції, пов'язані з цим турніром, здається, відчули усі, – розповідає учасник змагань, керівник департаменту молочного скотарства Богдан Баб'яр. – Дух суперництва спонукає нас до нових прагнень. Але він ще й об'єднує. Сподіваємося, наступного року кількість команд розшириться, а подібні турніри стануть невід'ємною частиною життя компанії.

Результати, думаю, порадували кожного: для когось це – командний успіх, для когось – особисте досягнення, хтось отримав задоволення просто від участі в турнірі. Наша команда «П'ятірка», до прикладу, навіть підготувала два види спортивної форми для цих змагань. Щойно закінчився цей турнір з міні-футболу, а ми вже думаємо про наступні. Дякуємо за це «VITAGRO».

Засновник і видавець:
ПП «Аграрна компанія 2004»
Свідчення про державну
реєстрацію ХМ №655/142Р
видане Головним управлінням
юстиції у Хмельницькій області
08.04.2011 року

31200, м. Волочиськ
вул. Котляревського, 7
vitagro.com.ua
тел.: (0245) 3 54 21; 4 00 26
Редактор А. Вінкевич

Друкарня «А-Прінт»
м. Тернопіль
тел. (0352) 52 27 37
a-print.com.ua

Тираж: 30 000
Замовлення № 1932